

Utánanyúlás e felvillanás mindannak, ami oly irreális. Jobb pillanataink emlékezettartalékaiból való? Emlékezet? Még csak nem is az. Inkább a megvalósíthatatlan tartományába tartozó képzettartalékainkhoz tartozik e rózsza, ahol az örökké kicsírázhatatlan mag is lapul – hó alatt. Most tél van és halál. Hó pedig, amely alatt az a bizonyos mag – sehol. Hogy a költői kép még pontosabb legyen. Ezzel a leheletnyi rájátszással, ami oly nélkülözhetetlen a valóság költői megragadásához. Költői megragadás és rózsza? Mindezekre gondolni a tudat rájátszásai, hogy a tisztánlátás, ha mégoly lesújtó is, ami látható – elviselhető, fenntartható lehessen.

